

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - JOHANNESVANGELIET

173 Johannes 1:1-18

Af hans fylde har vi alle modtaget, og det nåde over nåde

Med de enkleste sætninger sprogligt set udtrykker Johannes de dybeste åndelige sandheder. Han går tilbage til "begyndelsen", før noget er blevet til, og dér er Ordet, Jesus Kristus (se v.14), hos Gud, ja, han er Gud. Han er livet og lyset. Hvordan mørket kom ind, forklares ikke, men vi får at vide, at mørket ikke forstår lyset; i lyset har det mødt sin overmand! På denne vældige baggrund præsenteres Guds sendebud, Johannes Døberen. Det er dog ikke ham, versene handler om, men hans vidnesbyrd om en anden, der er Lyset, Ordet, Faderens Enbårne, Faderens tolk. Verden havde forkastet ham, men de, som troede på ham, så hans herlighed og blev hans børn.

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 1:16-17.

174 Johannes 1:19-34

Jeg har set det og (har vidnet), at han er Guds Søn

Johannes Døber var et tro vidne; han nægtede, at han var mere end en røst. Opmærksomheden måtte ikke samle sig om hans person. Han døbte kun med vand, Jesus vil døbe med Helligånden. Ingen, der hørte på Johannes, kunne være i tvivl om, at han var optaget af at gøre Jesus Kristus kendt, og ikke af selv at blive kendt. Han vidnede om, at Jesus var Guds lam, som bærer verdens synd; at han var Guds Søn, der havde været til i begyndelsen hos Gud. Hvordan opfører vi os som vidner om Jesus Kristus? Siger vi klart, hvem han er?

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 4:5

175 Johannes 1:35-51

Se, dér er Guds lam!

Da Jesus kom gående, så de fleste blot et menneske som alle andre, men Gud havde åbenbaret for Johannes Døberen, at han var Guds Søn og Guds Lam. Denne viden gav han videre til to af sine disciple, og de fulgte Jesus og blev overbevist om, at han var Messias. Andreas vidnede derefter for sin bror Simon og bragte ham til Jesus. Jesus selv opsøgte Filip og kaldte ham; Natanael var skeptisk over for Filips vidnesbyrd, men også han blev overbevist, da han kom til Jesus: "du er Guds Søn". Det var et guddommeligt under, at disse mænd kunne se, at manden Jesus fra Nazaret var opfyldelsen af profetierne om Messias (se Matt. 13:15-16). Lad os bede om, at mange flere må få øjnene åbnet til at se ham!

HUSKEVERS: 2 Korinterbrev 4:3-4

176 Johannes 2:1-12

Min time er endnu ikke kommet

Jesus havde været lydige mod sin mor som barn, men den tid var forbi. Nu levede han i fuldkommen afhængighed af sin himmelske Fader. Mon ikke hans mor har forstået det, da hun stille gav tjenerne besked på at gøre, hvad som helst han sagde til dem, og derfor fyldte de karrene med vand på hans ord. Vandet i karrene blev straks til vin - de naturlige processer blev sprunget over - og underet beskrives som "et tegn". Jesus gjorde det ikke blot for at redde bryllupsfesten, men som et tegn på det nye liv, liv i overflod, som Jesus var kommet for at skænke. Udtrykket "min time" bruger Jesus om korsets time. Vinen var også et tegn på, at det var ved at udgyde sit dyrebare blod, at han ville åbne for livets kilde.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 17:1-2

177 Johannes 2:13-25

Det tempel, han talte om, var hans legeme

Jesu uddrivelse af de handlende fra tempelpladsen, uden at nogen kunne hindre ham deri, var et under i sig selv. De opbragte jøder forlangte et tegn fra ham og forstod ikke, hvad hans svar betød. Da han hang på korset, spottede man ham, fordi han havde sagt dette (Matt. 27:40). Men Johannes forklarer det for os: det tempel, han vil rejse, er hans legeme, som først må lægges ned i døden. Igen er tegnet forbundet med Jesu død og opstandelse (19-22). Først efter at det var sket, forstod disciplene det og kom til tro. Mange kom til "tro" her, da de så de tegn, han gjorde; men en tro, der alene udspringer af at se undere udført, varer ikke ved, og Jesus betroede sig ikke til dem (23-25). **HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 15:3-4**

178 Johannes 3:1-21

I må fødes på ny

Nikodemus havde bøjet sig for den kendsgerning, at Jesus var kommet fra Gud (2). Jesus indlader sig ikke på en teologisk samtale med ham om Guds rige, men fratager ham straks ethvert håb til sig selv og sin fortid ved at erklære, at han må fødes på ny; kun de, der er født af Ånd, har adgang til Guds rige. Kød og blod, det naturlige menneske, kommer ikke derind, hvor religiøst og "retfærdigt" det end måtte være. Et helt nyt liv, født af Gud, der svarer til Guds natur, er en absolut betingelse for at være med. Dette liv fås ved troen på Guds Søn. Han kom til verden for at tage verdens forbandelse som følge af synd på sig og frelse den. Des større bliver dommen over dem, der nægter at komme til ham.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 3:20-21

179 Johannes 3:22-36

Han skal blive større, jeg skal blive mindre

Johannes Døberen svigtede ikke sit kald. Han glædede sig over, at folk nu strømmede til Jesus i stedet for til ham. Hans ord slutter nok med vers 30, og det er evangelisten Johannes, der knytter sine kommentarer til fra 31-36. Jesus var kommet fra Himlen, sendt af Gud, derfor talte han Guds ord, som langt overgik jordiske ord i betydning og i kraft. Han var Faderens elskede Søn, ud-rustet med guddommeligt myndighed (35). Derfor var det skæbnesvangert ikke at tage imod hans vidnesbyrd, ikke at adlyde ham. Han kom for at formidle evigt liv til enhver, der tror på ham, men Guds vrede ville fortsat blive over de ulydige. Vejen for os alle er den samme som for Johannes; Jesus skal blive større, og vi mindre.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 3:8.

180 Johannes 4:1-26

Det er mig, den, der taler til dig

Jesus bad den samaritanske kvinde om vand, fordi han ønskede at give hende levende vand. Samtalens videre forløb viser, at det var kvinden fremfor Jesus, der fik slukket tørsten. Hun misforstod hans tilbud, men hun ønskede at tage imod det, selv om han var jøde. Der var noget ved Jesus, der fik hende til at tale sandt (17). Måske vågnede der i hende en længsel efter at tilbede Gud på rette vis (19-20). Jesus afviste ikke hendes spørgsmål, men forklarede, at tiden for ydre ceremonier var ved at være forbi, Gud er ånd og skal tilbedes i ånd og sandhed. Til denne kvinde erklærede Jesus lige ud, at han var Messias, noget han yderst sjældent gjorde. Hun var modtagelig for hans levende vand.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 11:25

181 Johannes 4:27-42

Min mad er at gøre hans vilje, som sendte mig

Jesus var blevet forfrisket gennem sin samtale med kvinden, hvor han havde givet hende det levende vand. Det var hans mad at gøre Guds vilje. Han havde sået ordet i kvinden, og det var allerede ved at bære frugt i byen, da hun kom tilbage og fortalte om Jesus. I evangeliets tjeneste er der nogle, der sår, og andre, der høster. Værdien af deres respektive tjeneste kan altså ikke bedømmes ud fra de synlige resultater. De misunder ikke hinanden, men glæder sig sammen, for det er samme høst, de arbejder på, hver som Herren har bestemt. De finder mættelse ved at gøre Guds vilje.

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:11-12

182 Johannes 4:43-54

Herre, kom med hened, før mit barn dør

Den kongelige embedsmand i Kapernaum opsøgte Jesus, fordi han troede, han kunne helbrede hans søn. Han lod sig ikke slå ud af Jesu tilsyneladende afvisende svar. Han forsvarede sig ikke, men gentog blot sin indtrængende bøn for sin søns liv - det var det, der lå ham på sinde, ikke "tegn og undere". Han tog Jesus på ordet, da han sagde, "din søn lever" og viste det ved at forlade Jesus og gå hjem. Da han erfarede, at hans søn var blevet helbredt netop i den time, da Jesus udtalte ordene "din søn lever", modnede hans tro. Han havde fået sit ønske opfyldt, men han var ikke færdig med at tro på Jesus.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 21:22

183 Johannes 5:1-18

Nu er du blevet rask; synd ikke mere

Manden havde opgivet alt håb om at blive rask, så han dårlig nok havde ønsket om at blive helbredt i behold (7). Der synes ikke i dette tilfælde at have været nogen forventning eller tro hos manden selv; helbredelsen var en uventet gave, som Jesus pludselig rakte ham. Han synes heller ikke at være kommet til tro på Jesus gennem oplevelsen. Tværtimod "forråder" han sin velgører til hans fjender, da han opdager, hvem han er (14-16). I hans tilfælde, var synd åbenbart årsag til hans helbredstilstand, og det var en frygtelig mulighed, at han ved fortsat synd ville miste alt, hvad Jesus havde gjort for ham (14).

HUSKEVERS: 2. Korintherbrev 6:1

184 Johannes 5:19-30

De døde skal høre Guds Søns røst

Jesus taler om sig selv som Guds Søn; han er Gud lig og dog har han som menneske totalt ydmyget sig under Faderens vilje, så han aldrig handler på eget initiativ, men gør Faderens gerning. Syndefaldet skete, fordi mennesket ville handle på egen hånd, uafhængig af Gud; her er et anderledes menneske, der kom for at frelse. Faderen har overladt dommen til ham, men han er også den, der giver evigt liv. Han er sendt fra Faderen, derfor er den modtagelse, der gives ham, i virkeligheden givet til Faderen (23). Hvor må vi takke Gud, om vi er iblandt de "døde", der har hørt Guds Søns røst og derfor lever (25). Vi har mødt ham som Frelser, og ikke som Dommer.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 4:14-15

185 Johannes 5:31-47

De gerninger, jeg gør, vidner om mig

Johannes Døberen pegede på Jesus som Guds Lam, og Jesus nævner hans vidnesbyrd for at hjælpe nogle til at blive frelst. Men egentlig behøvede Jesus intet menneskeligt vidnesbyrd. Han var sendt fra Faderen, og de gerninger, han gjorde, talte tydeligt nok som bekræftelse på, at han virkelig var udsendt fra Gud. Der var ikke mangel på tegn. Men de, der ikke troede på ham, var blinde og døve for Faderens vidnesbyrd; tegn hjalp ikke på dem. De granskede Skrifterne, som talte om Jesus, uden at forstå dem. Anderledes med den kongelige embedsmand (kap.4); han krævede ikke tegn, men kom til tro ved at opleve, at Jesus ved et ord reddede hans søn.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 4:3,6.

186 Johannes 6:1-21

Selv vidste han, hvad han ville gøre

Jesus ville gerne drage disciplene med ind i sin gerning. Han vidste, hvad han ville gøre for at mætte skaren, men han spurgte alligevel Filip. Andreas gjorde opmærksom på drengen med de fem bygbrød og to fisk (i sig selv en antydning af, at han havde en vis tro, ellers hvorfor nævne ham?) og Jesus brugte dem som udgangspunkt for bespisningsunderet. Det var ikke, at de var nogen virkelig hjælp eller bidrog noget til begivenheden. Jesus gjorde det hele, og dog fik disciplene lov at være med. Forholder det sig ikke sådan i al tjeneste for Gud - vi får lov at være med, men lad os ikke tro, at Gud på nogen måde er afhængig af vor indsats!

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 4:6-7.

187 Johannes 6:22-47

Jeg er livets brød

Folkeskaren, der søgte Jesus, tænkte stadig i jordiske baner, derfor kunne de slet ikke forstå hans tale. De søgte ham, fordi han havde mættet deres legemlige behov for mad, men de havde ikke "appetit" for det evige liv, som Jesus var kommet for at give. De troede, de ønskede at få Guds brød; men de tænkte stadig materielt. Når Jesus siger, det er ham selv, skumlede de; de afviste det totalt, for de "vidste", at han bare var Josefs søn! Kun de, som Faderen drager til ham, kan tage imod hans ord og mættes af den himmelske manna. Har vi oplevet det, har vi stor grund til at takke Gud derfor, for det skyldes alene hans store nåde mod os.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 17:6.

188 Johannes 6:48-71

De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv

Det var ved sin død på korset, at Jesus ville blive livets brød; hver gang vi tager del i nadveren, symboliserer det, at vi lever i kraft af ham. Jesu ord var til forargelse for dem, der ikke troede på ham. De kaldte det "hård tale", der ikke var til at holde ud at høre på, og mange forlod ham. Men de samme ord var for de tolv - eller rettere de elleve - "det evige livs ord", der viste, at de havde fået ører til at høre med. De havde endnu kun en ufuldkommen forståelse af, hvem Jesus var, men de havde oplevet så meget med ham, at de var overbeviste om, at han var Guds Hellige. Faderen havde "givet" dem at komme til ham (65).

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 2:15-16.

189 Johannes 7:1-24

Min lære er ikke min egen, men hans

Jesu brødre udfordrede ham til at gå til Judæa, hvor skarerne kom for at fejre løvhyttefesten, og søge berømmelse der. Men Jesus søgte ikke popularitet; tværtimod vidste han, at det budskab, han havde at give, snarere ville bringe verdens had over ham. Derfor gik han stille til værks; tiden for hans offerdød var endnu ikke kommet. Men halvvejs gennem festen lærte han alligevel offentligt i helligdommen. Hans lære var fra Gud, og det ville enhver, der gjorde Guds vilje, erkende. De, der var låst fast i lovens bogstav, kunne ikke høre Guds tale gennem ham. De fordømte ham, fordi han havde helbredt den syge på en sabbat! Mon vi kan høre Guds tale?

HUSKEVERS: 1. Thessalonikerbrev 2:13

190 Johannes 7:25-39

Den, der tørster, skal komme til mig og drikke

Alle gik og snakkede om Jesus, om han skulle være Kristus; men de afviste muligheden, fordi de mente, de kendte ham. De bedømte ham rent menneskeligt, og kunne slet ikke høre, at det budskab, han bragte, var fra Gud. De misforstod alt, hvad han sagde, fordi de var forudindstillet mod det guddommelige ved Jesus. Jesus henvender sig til den enkelte, der er sit behov bevidst og tørster efter Gud. Han kan høre; lad ham komme til Jesus og finde, hvad han længes efter. Andre kan diskutere ørkesløst om religiøse spørgsmål; men Guds Ånd, som strømme af levende vand, vil fylde den, der tror!

HUSKEVERS: Åbenbaringen 21:6.

191 Johannes 7:40-53

Aldrig har noget menneske talt sådan

Der var splid i folkeskaren om, hvem Jesus var. Nogle baserede deres sikre mening på et ufuldkomment kendskab til Jesu afstamning (41-42). Andre var så vrede, at de ønskede at gribe ham, men de kunne ikke. Ypperstepræsterne og farisæerne havde sendt vagten ud for at gribe ham (vers 32), men i stedet for at arrestere ham blev de grebet af Jesu ord og ville ikke lægge hånd på ham. Deres ører var mere lyd-høre end deres herrers. Blandt rådsherrerne var der også en, der ikke var uberørt af Jesu ord; Nikodemus er forsigtig, men vover alligevel at forsvare Jesus. Men fordom kan intet høre.

HUSKEVERS: Salme 119:18.

192 Johannes 8:1-11

Heller ikke jeg fordømmer dig

De skriftkloge og farisæerne kom slæbende med denne stakkels kvinde alene for at stille en fælde for Jesus. De havde intet hjerte for hende og glædede sig nærmest over, at de havde grebet hende i hor, da det gav dem anledning til at stille Jesus dette vanskelige spørgsmål. Hvor mesterligt Jesus beherskede denne situation! Først fik han sine fjender til at krybe bort med dårlige samvittigheder, der hindrede dem i at gennemføre deres fordømmelse af kvinden. Dernæst sendte han kvinden bort med en lettet samvittighed, sikkert inderligt taknemmelig mod Jesus og med en fast beslutning om aldrig mere at falde i den synd!

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:1

193 Johannes 8:12-30

Jeg er verdens lys

Farisæerne her omgikkes verdens lys, og dog vandrede de i mørket. De lukkede lyset ude; de kendte så lidt til Gud, at de ikke kunne mærke, at Faderens vidnesbyrd stemte med Sønnens vidnesbyrd. Jesus sagde og gjorde intet på eget initiativ; det var Faderens ord og gerning, der kom til udtryk gennem ham. De forstod slet ikke, hvad Jesus talte om, fordi de var nedefra, af denne verden, mens Jesus var ovenfra og ikke af denne verden. Når de spurgte: "Hvem er du?" kunne han ikke svare som til den samaritanske kvinde: "Jeg er Messias", for de ville ikke tro ham. De foretrak mørket for lyset, for lyset ville have vendt helt op og ned på deres liv.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 5:19.

194 Johannes 8:31-59

Hvis I bliver i mit ord, er I i sandhed mine disciple

De mange, der kom til tro på Jesus, havde dog ikke forstået, hvad en virkelig tro på ham indebar. De havde følt sig overbevist om, at han talte sandt; men da han fortsatte med at tale om, at de var syndens trælle, og ved at blive i hans ord ville de lære sandheden at kende og blive frigjort fra synden, blev de vrede. De følte intet behov for Jesus som Frelser. Det varede ikke længe, før Jesus måtte sige til dem: "Jeg siger sandheden, derfor tror I mig ikke" (45). De var afsløret; deres tro var ingen frelsende tro, der førte til forløsning. De bøjede sig ikke under Jesus som udsendt fra Faderen. Jesu ord havde ikke slået rod i deres hjerter.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 13:20-21

195 Johannes 9:1-23

Guds gerninger skal åbenbares på ham

Disciplene troede, at mandens blindhed var straf for synd, men Jesus lærer dem, at den snarere er en anledning for Guds gerning. Han er verdens lys, og han giver denne mand lys ved at åbne hans øjne; efterhånden er det klart, at den blinde også får tiltagende åndeligt lys. Det er komisk, som farisæerne på alle mulige måder prøver at komme udenom dette under og sammenkalder det ene møde efter det andet, mens manden selv glæder sig over det lys, han har fået, og fortæller sit enkle vidnesbyrd om Jesus gang på gang. Han kan ikke forklare det, men han har erfaret det! Det samme gælder enhver, der bliver født på ny.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 1:13

196 Johannes 9:24-41

De, som ser, skal blive blinde

Møderne fortsætter! Ved sidste afhøring bliver manden så frimodig i sin omtale af Jesus - at han må være fra Gud, ellers kunne han ikke have åbnet hans øjne - at de religiøse ledere bliver rasende på ham, foragter ham som en stor synder, og støder ham ud af synagogen. Jesus finder ham og giver ham endnu større lys over, hvem han er, Menneskesønnen (Messias). Han ser og tror og tilbøder Jesus på stedet! Han er blevet seende i dobbelt forstand, hvorimod farisæerne, der tror sig eksperter i religiøse spørgsmål, er blinde for Guds lys. Netop denne selvsikkerhed fastlåser dem i åndeligt mørke.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 8:2-3

197 Johannes 10:1-13

Fårene hører hans røst

Det er et vidunderligt billede, Jesus her anvender for at forklare forholdet mellem ham og os, der hører ham til. Det er et helt personligt forhold, for han kalder os ved navn. Ikke mindre væsentligt er det, at vi hører og kender hans røst, så vi følger ham, hvor han leder hen. Det bevarer os fra at fare vild. Falsk lære er en fremmed røst; kun Jesu ord taler til vort hjerte, så vi føler os trygge og på rette vej i samfund med ham. Det er ikke læresætninger, vi holder os til, men en Person, en levende Hyrde, hvis røst vi kender. Vi har hans ord konkret i Bibelen, inspireret af Helligånden, og når vi læser det, gør Ånden det skrevne ord levende for os, så vi hører det som Hyrdens stemme, der viser vej.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:27.

198 Johannes 10:14-26

Jeg sætter mit liv til for fårene

Jesus fortsætter med at fortælle om sig selv som den gode Hyrde, der lægger livet ned for fårene. Han sammenligner forholdet mellem ham og hans får med forholdet mellem hans Fader og ham selv - lige så intimt, lige så kærligt. Derfor lægger han livet ned for dem, frivilligt og lydigt mod sin Fader - de er sammen om at redde fårene. Jøderne forlanger utvetydig tale; de forstår ikke, hvad Jesus siger, fordi de ikke tror på ham og pønser bare på en anledning til at anklage ham. Men allerede nu slås det fast, at når Hyrden engang skal dø for fårene, er det dybest set ikke jødernes værk, men et frivilligt offer.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 3:16.

199 Johannes 10:27-42

Jeg og Faderen er ét

Jøderne reagerede stærkt mod Jesu krav på at være ét med Faderen, som de med rette opfattede som et krav på at være Gud (33). Jesus pegede på sine gerninger som bevis for sin påstand, at han var Guds Søn. Ved at bedømme dem fordomsfrit kunne de komme til at indse, at Jesu krav var sandt: han var sendt fra Gud og var ét med ham (38). Men de ville ikke; de holdt fast ved deres "viden", at Jesus blot var et menneske. Helt anderledes er det for os, som ved tro er kommet til at tilhøre Jesu får. Vi er i dobbelt sikkerhed, for vi er i både Jesu og Faderens hånd. Ingen kan nogensinde rive os ud derfra!

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 4:14-15

200 Johannes 11:1-29

Jeg tror, at du er Kristus, Guds søn

Selv om Jesus var kommet med det samme, ville Lazarus allerede have ligget to dage i graven, så det er sandsynligt, at han allerede var død, da Jesus fik besked om hans sygdom. Men Jesus glæder sig over, at han ikke var til stede; han vil oprejse ham fra de døde, og det vil give disciplene anledning til at tro (15). Martha tror stadig på, at Jesus kan hjælpe dem (22), men det er klart, at hun ikke venter en bogstavelig opvækkelse med det samme (22-24,39). Hun tror på opstandelsen, og hun tror på, at Jesus er Kristus, Guds søn, men hun har svært ved at se ham som opstandelsen her og nu i den aktuelle situation. Måtte det, vi ved og tror om Jesus, være levende og nærværende for os i vor konkrete situation.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 1:3

201 Johannes 11:30-57

Hvis du tror, skal du se Guds herlighed

Når Jesus kommer til Lazarus' grav, er han ikke i tvivl om, hvad der skal ske. Han minder Martha om, at hun vil se Guds herlighed, hvis hun tror, og han takker sin Fader for bønnehørelse. Så sker underet; Lazarus vandrer ud af sin grav for øjnene af en stor skare jøder. Nu måtte de dog falde ned og tilbede Jesus - har de ikke nu set Guds herlighed? Men nej; nogle går til farisæerne og fortæller, hvad Jesus har gjort, tydeligt i fjendtlig hensigt (46). Det fører til beslutningen om at henrette Jesus. De så underet, og dog så de ikke Guds herlighed! Martha har uden tvivl set begge dele, og andre lod sig også overbevise. Men uden tro var der intet, der kunne ændre farisæernes holdning til Jesus.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 1:14

202 Johannes 12:1-19

Hosianna! Velsignet være han, som kommer

Her er to episoder, hvor Jesus bliver hyldet, og hvor modstanden rejser sig. I den første er han æresgæst ved et festmåltid i Betania, omgivet af sine disciple og sine venner. Den anden foregår offentligt, hvor skarerne ledsager ham med jubel til Jerusalem. Lazarus spiller en vigtig rolle i begge tilfælde, bare ved at være i live (17-18). Maria når et højdepunkt, når hun "ødsler" sin meget kostbare nardusolie på Jesus. Judas afslører sig selv ved at fordømme hende under påskud af omsorg for de fattige. Han er af samme ånd som ypperstepræsterne, der nu beslutter også at slå Lazarus ihjel! Forholdet til Jesus Kristus er prøvestenen for alle mennesker.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 15:20.

203 Johannes 12:20-50

Den, der tjener mig, skal følge mig

Timen er kommet, sagde Jesus, da Menneskesønnen skal herliggøres, og han talte om timen for sin korsfæstelse og opstandelse. Timen forfærdede ham, men han veg ikke tilbage fra den; han søgte Faderens ære (27-28). Hvedekornet måtte falde i jorden og dø, for at det kunne bære megen frugt. Det er ikke anderledes for os: hvem er det, som Faderen ærer? (26) - den, der følger Jesus, hvilket må betyde, at gå samme vej som han, at lægge livet ned frem for at holde fast på det. Nøglen er dog ikke selvfornegetelsen i sig selv - det kan "gamle Adam" klare, bare han har en stærk vilje - men efterfølgelse af Jesus, at elske ham frem for os selv. Nogle, der troede på Jesus, bekendte det ikke, fordi de foretrak at få ære fra mennesker frem for fra Gud (42-43). Måtte vi ikke ligne dem!

HUSKEVERS: Filipperbrevet 3:8.

204 Johannes 13:1-20

En tjener er ikke større end sin herre

Med fuld vished om, at han var Guds Søn, udsendt fra Gud, og at han snart skulle vende tilbage til ham (1-3), udførte Jesus dette ringeste trællearbejde og vaskede disciplenes fødder, inklusive forræderens. Han sagde, det var et forbillede, han gav dem; når han, deres Mester, tjente dem på denne ydmyge måde, var der ingen grænser for, hvad de burde gøre for hinanden. Kunne vor Mesters ånd rigtig gribe os, ville der aldrig være nogen tjeneste, der var under vor værdighed. Der ville aldrig være nogen grund til at føle os fornærmet eller stødt! Vi er ikke større end ham, og han har vist os vejen. Selve fodvaskningen har ingen betydning i vort samfund; at gøre det som et ritual er helt at forfejle formålet.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:6.

205 Johannes 13:21-38

I skal elske hinanden

Judas' forræderi kom ikke bag på Jesus - tværtimod opfordrede han ham til at skynde sig med det (27)! Når han er gået ud på sin onde færd, er Jesus helt overgivet til sin offerdød, derfor taler han, som om den er fuldbyrdet, at "nu er Menneskesønnen herliggjort". Også Gud herliggøres ved dette offer, som er et uimodsigeligt bevis på hans kærlighed til mennesker. Han vil oprejse Jesus fra de døde og derved herliggøre ham - Faderens og Sønnens herlighed kan ikke skilles ad. Afskedstimen er her, og hvad ønsker Jesus mest at lægge sine disciple på sinde? - at hans opofrende kærlighed må præge dem: "som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden".

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 4:10,11

206 Johannes 14:1-14

Jeg er vejen og sandheden og livet

Disciplene er bekymret over, at Jesus skal forlade dem; de kan ikke forstå, hvor han skal hen, for de tænker i jordiske baner. Han går til Faderen, og gennem ham kan de også komme til Faderen, men ikke endnu. At kende Jesus er dog at kende Faderen; at se ham er at se Faderen. Sproget er så enkelt, og dog udtrykker det så dybe sandheder. Filip erkender, at han ikke forstår: "vis os Faderen ..." siger han - Jesus gør det klart, at han og Faderen ikke kan skilles ad, de er ét. Hans ord er Faderens ord; det er Faderens gerninger, han gør; "Fader og Søn, én Gud". Når Jesus er gået til Faderen, vil hans jordiske livs begrænsninger ophøre, og han vil gøre større ting gennem sine disciple som svar på deres bøn.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 10:19-22a.

207 Johannes 14:15-31

Helligånden ... skal lære jer alt

Jesus er sandheden, og når han forlader disciplene, vil Helligånden, som er sandhedens Ånd, komme til dem; han er Jesu Kristi Ånd. Verden tager ikke imod ham, ligeså lidt som den tog imod Jesus. Jesus åbenbarer sig for dem, der elsker ham og holder fast ved hans ord. Måske hentyder Jesus i første omgang til de gange, han bogstaveligt åbenbarede sig for disciplene efter opstandelsen, men han mener også den åndelige åbenbaring, hvor han og Faderen vil tage bolig i de troende ved Helligånden (23). Fader, Søn og Helligånden er ét, én Gud. Ved Helligåndens hjælp vil de komme til at huske og til at forstå som aldrig før, alt hvad Jesus har sagt til dem. Derfor kunne de skrive evangelierne om Jesu liv og ord.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:27.

208 Johannes 15:1-17

(Jeg) har udvalgt jer ... til at gå ud og bære frugt

Vi vil gerne bære frugt til Faderens ære, og Jesus har udvalgt os med den hensigt (16). Det sker, som billedet med vintræet viser så klart, kun ved, at vi bliver i Jesus. Det er hans liv, der bærer frugten - vore egne gerninger er intet værd i sig selv, derfor siger han så klart: "skilt fra mig kan I slet intet gøre". Vi må have ham for øje, tage imod hans kærlighed, blive i den, fordybe os i hans ord, glæde os over ham. Gør vi det, vil vi elske ham og hinanden; hvordan skulle vi kunne lade være; vi vil gøre, hvad han byder os, for vi er i taknemmelighedsgæld til ham. Han vil besvare vore bønner! Men lad os huske, at vingårdsmanden renser de frugt bærende grene, så de kan bære mere frugt, og det gør ondt!

HUSKEVERS: Filipperbrevet 2:13

209 Johannes 15:18-27

Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer

Jesus opmuntrer sine disciple, på trods af det had og den modstand, de vil møde i verden, ved at minde dem om, at sådan behandlede verden også ham! Det vil være bevis på, at de virkelig følger ham, om de møder samme reaktion, som han mødte. Vi kan prøve os selv på denne prøvesten; det er nok betænkeligt, hvis vi kan være virkelig gode venner med dem, der hader Gud! Til gengæld trives vi blandt dem, der holder fast ved hans ord. Selvfølgelig skal vi ikke isolere os fra samfundet omkring os, men vi mærker alligevel, at vi ikke deler verdens ånd. Vi har to vidnesbyrd til støtte for vor tro: apostlenes vidnesbyrd har vi i Det nye Testamente; Helligåndens vidnesbyrd har vi i vore hjerter (26-27).

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 4:17.

210 Johannes 16:1-15

Han skal herliggøre mig

Det er en forskrækkende advarsel, at netop de religiøse ledere, der mente de tjente Gud frem for andre, var de mest fanatiske modstandere af Jesus og senere af hans apostle (2). Paulus selv var en af dem, indtil Jesus åbenbarede sig for ham uden for Damaskus (ApG 9:3-5). Så bedragerisk er menneskers hovmod, når det ikke bøjer sig under Guds Ånd. Jesus siger udtrykkeligt, at det var gavnligt for disciplene at få Helligånden i stedet for hans legemlige tilstedeværelse. Han er altså mere nærværende og virksom hos os nu, end da han var på jorden. Det er Helligånden, der overbeviser den vantro samvittighed om synd og om retfærdighed og om dom, men han gør det som regel gennem Bibelordet og menighedens vidnesbyrd.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 4:2,6.

211 Johannes 16:16-33

Atter en kort tid, så skal I se mig

Jesu død vil bringe disciplene den dybeste sorg og fortvivelse, men om "kort tid" vil han vise sig for dem igen efter sin opstandelse, og da vil deres sorg vendes til glæde. Mens den korte tid varede, hentede de ingen trøst af Jesu ord - det ser ud til, at de havde glemt dem. I en vis forstand lever menigheden stadig i denne "korte tid", hvor Jesus er borte, for selv om vi ved, at han er opstanden, ser vi ham ikke med vore fysiske øjne, og han gør endnu ikke sin magt gældende i den synlige verden. Det gælder om ved troens øjne at se frem til den fulde åbenbaring af den opstandne Frelser, og derved allerede nu smage den glæde, ingen kan tage fra os.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 22:12,20.

212 Johannes 17:1-12

Jeg har herliggjort dig på jorden

Det vil altid være ufatteligt for os, at Guds Søn blev et menneske. Her beder han ved slutningen af sit liv på jorden og næsten aflægger regnskab for sin himmelske Fader: han har fuldført den ham betroede gerning. Nu anbefaler han de mennesker, til hvem han har betroet evangeliet, og som skal fortsætte vidnesbyrdet på jorden. De har taget imod det evige liv åbenbaret i Jesus. "Det evige liv" er at kende Gud og hans Søn Jesus Kristus; det siger Jesus, så en bedre definition kan man næppe finde. Disciplene er givet ham af hans Fader, og Jesus har bevaret dem, mens han var i verden. Nu beder han Faderen om fortsat at bevare dem.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 5:20.

213 Johannes 17:13-26

Du ... har elsket dem, som du har elsket mig

Idet Jesus forbereder sig til at forlade verden, gør han sig til ét med dem, der skal fortsætte hans gerning. De er ikke af verden, men de skal forblive i verden som hans vidner. Derfor behøver de Faderens bevarende magt midt i verdens had. Det er som om, han drager dem - og de, der vil følge efter gennem tiden - ind i det fællesskab, den enhed, der består mellem ham og Faderen, idet han beder for dem. Tænk, at vi har fået del i den kærlighed, Faderen har til sin Søn! (21-23) På en ufattelig måde er vi blevet draget ind i denne altomfavnende kærlighed. Vi kan ikke tro andet, end at Faderen besvarede sin elskede Søns bøn, og stadig gør det i forhold til menigheden på jorden i dag.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 1:3

214 Johannes 18:1-18

Skulle jeg ikke drikke det bæger, Faderen har givet mig?

Johannes' beskrivelse af Jesu anholdelse viser med al tydelighed, at han overgav sig frivilligt; hans fjender magtede ikke at anholde ham i kraft af deres antal og våben, for i hans nærværelse faldt de magtesløse til jorden (6). Jesus vidste, at nu var timen kommet, hvor han skulle drikke det bæger, hans Fader havde givet ham, og dø for folket. Han var lydige til døden. Peter forstod det ikke og slog desperat og nyttesløst om sig med sit sværd. Jesus havde ikke brug for menneskers hjælp! Peters misforståede "hjælp" har nærmest brudt vagtens følelse af magtesløshed, og de greb Jesus og bandt ham. Peter er slået ud, og det næste, der sker for ham, er, at han i angst fornægter sin elskede Mester og Herre!

HUSKEVERS: Filipperbrevet 2:8.

215 Johannes 18:19-40

Mit rige er ikke af denne verden

Det er nærmest forfærdeligt at læse, at Jesu fjender ikke gik ind i borgen, for at de ikke skulle blive urene før påskemåltidet - og dog var de i færd med at få Guds Søn henrettet uden at føle nogen besmittelse derved! Så langt var de fra et virkeligt kendskab til Gud på trods af alle deres religiøse traditioner - de var afgjort "af denne verden"! Men Jesu rige var ikke af denne verden, og kristenheden har gennem tiderne taget fejl, når de har kæmpet med våben for at fremme evangeliet. Titusbrevetinder af engle stod til Jesu rådighed, men det hjalp ikke hans riges sag at lade dem kæmpe for at "redde" ham fra jøderne. Guds rige er ikke af denne verden; dette har afgørende betydning for, hvordan hans tjenere befinder sig i verden. Vi følger en korsfæstet Konge.

HUSKEVERS: Galaterbrevet 1:3-4

216 Johannes 19:1-22

Jeg finder ham ikke skyldig

Pilatus var bange. Han havde en uskyldig mand for sig og vidste, han burde give ham fri, men han turde ikke. Han lod ham piske - en frygtelig tortur - og førte ham ud for folket med tornekrone og purpurkappen på, idet han erklærede ham uskyldig! Måske har han håbet på at vække sympati for ham, men der var ingen. Når han aner, at Jesus er mere end et menneske, bliver han endnu mere bange. Han forsøger at frigive ham, men vil ikke vove sin egen pels for rettens skyld, tværtimod tænker han først på sin egen trivsel og handler imod sin samvittighed. Han valgte at være ven med verden.

HUSKEVERS: Jakobsbrevet 4:4

217 Johannes 19:23-42

Sådan skulle det skriftord gå i opfyldelse

Fire gange gør Johannes opmærksom på, at det, der skete, var en opfyldelse af skriftordet. Ja mere end det, han understreger, at det skete netop for at opfylde ordet. Med andre ord Gud styrede disse begivenheder. Det var tilsyneladende tilfældigt, hvordan soldaterne delte Jesu klæder imellem sig; og tilfældigt, at de ikke knuste hans knogler, men stak ham med et spyd. Det var dog den værste og mest uforståelige katastrofe, der nogen sinde var sket, at Jesus Kristus, Guds Søn, hang på korset - det må hans mor og hans venner, der stod omkring korset, og Josef og Nikodemus have tænkt. Men som Johannes kom til at forstå: Gud havde ikke mistet kontrollen over begivenhederne; tværtimod opfyldte de skriftordet!

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 4:26-28.

218 Johannes 20:1-18

Kvinde, hvorfor græder du?

To gange lyder dette spørgsmål, og det, der nu var sket påskemorgen, var mere end nok til at tørre Marias tårer. Dybest set er Jesu opstandelse nok til at tørre enhver tåre! Den er beviset på, at dødens magt er brudt, og med dødens, Djævelens, for det er ham, der havde dødens magt. Hvad Johannes så i den tomme grav overbeviste ham om, at ingen havde båret Jesu legeme bort, som Maria formodede, men at han var legemligt opstået igennem de efterladte linklæder. Han havde opvakt Lazarus til at fortsætte livet i hans jordiske legeme, som måtte dø igen; selv havde han overvundet døden og fået et opstandelseslegeme, der aldrig mere kunne dø. Han var en førstegrøde af de hensovede (1 Kor 15:20)).

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 2:14-15

219 Johannes 20:19-31

Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer

Disciplene er samlet bag lukkede døre af frygt for jøderne. Midt i denne spændte atmosfære, kommer Jesus pludselig lyslevende iblandt dem og siger: "Frygt ikke!" Hans opstandne legeme var det samme, som var blevet korsfæstet - naglemærkerne og såret efter spydsticket bekræftede det. Det var forvandlet, men det var alligevel det samme. Der var ingen tvivl, han var den samme, som disciplene havde elsket og fulgt, indtil han blev anholdt i haven få dage før. Faderen havde sendt ham til verden; nu sender han disciplene på lignende måde med autoritet til at tale som hans repræsentanter. Det kan de kun gøre i kraft af Helligånden, symbolsk givet dem her, historisk først på Pinsedagen.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 1:8.

220 Johannes 21:1-14

Jesus sagde til dem: "Kom og spis!"

Disciplene var taget til Galilæa for at møde Jesus (Matt. 28:7,10); Peter havde foreslået fisketuren, måske fordi han fandt ventetiden nervepirrende, han måtte foretage sig noget. Men det lykkedes ikke, før Jesus kom, og de kastede garnet ud på hans ord. Mon ikke Peter tænkte på den første gang, han oplevede en sådan fangst og sagde til Jesus: "Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand" (Luk. 5:1-11). Hvor vidunderligt at se Jesus komme til sine trætte, skuffede, sultne disciple og sørge for dem! De lærte, at han ikke var blevet fremmed for dem, "åndelig" og ukendt med deres menneskelige behov: han beredte dem morgenmad!

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 4:15-16.

221 Johannes 21:15-25

Herre, du ved, at jeg har dig kær

Det er ikke den selvsikre Peter, der Skærtorsdag forsikrede Jesus om, at skønt alle forlod ham, ville han dog ikke, selv om det skulle koste ham livet (Matt. 26:33-35). I mellemtiden har han haft den forfærdelige oplevelse virkelig at have fornægtet Jesus. Men Jesu bøn om, at hans tro ikke må glippe (Luk 22:32) er blevet besvaret. Han får lejlighed til tre gange at erklære sin hengivenhed for Jesus, for at udslette sin trefoldige fornægtelse, og han får betroet en ansvars-fuld gerning. Det er muligt, at han bruger et mindre stærkt ord i sine svar, end Jesus bruger i sine spørgsmål, men det er fordi, han er blevet bange for sine store ord, og det er kun godt.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 3:18.